

VÄKIVALTAISTUINSA LI

VÄKIVALTAISTUINSALI

Käsikirjoitus Riikka Tahvanainen

Kuvat Justus Keinänen

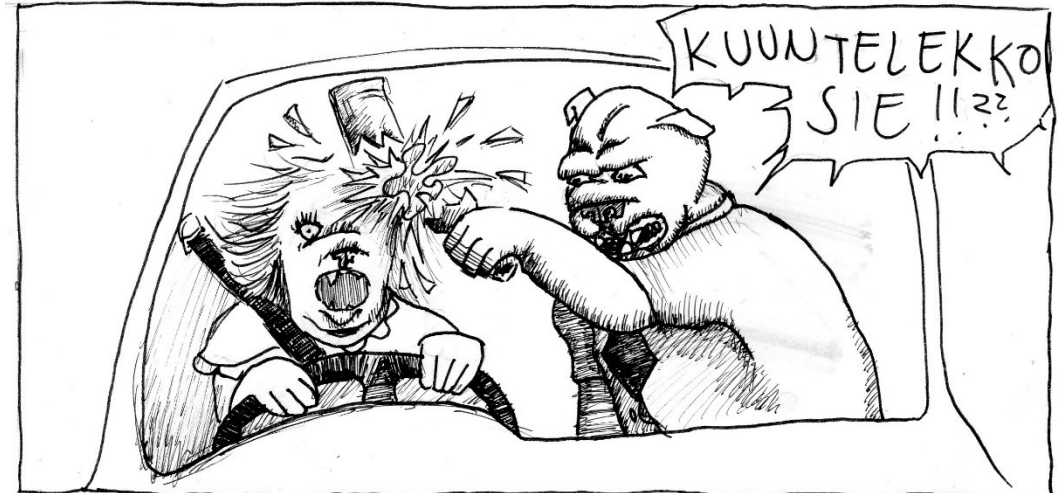
2020

Hän oli kylän kaunein
neito. Hiukset kiharaiset
kuin valtoimenaan kuohuva
meri. Vartalo sorja kuin
nuori paju. Ja niin unoh-
tuttomat olivat hänen huu-
lensa, etta nuesta kuiskutettiin
aina naapurikyliissä asti.
Kosijoita riitti. Tuolloin hän
ei vielä pureskellut kynsiään.

Hän turssi tämän miehen jo
lapsuudestaan. Mies tapasi
viedä hänet veneeltä kouluun.
Jo tuolloin hän yjosteli syödä
eväitä miehen edessä. Hän
ajatteli sen näyttävän
groteskilta.

Aikuiseksi kasvettuaan
samainen mies vei hänet
tansseihin. Mies teki heti
lähtemättömän vaikutuksen.
Näin heidän tarinansa
alkoi

Aviolämä ei
kaikessa
kristillisyydessäkään
ollut helppoa

Pian hän tuli
raskaaksi ja minä
sain alkuni.

Päivää ennen
synnytystä hän joutui
nostamaan perunaa.
Se oli kivuliasta.

Artuin nuoreksi
naiseksi ja
minulla oli vanhojen-
tanssit.

Äitini aloitti
valmistautumisen jo
varhain aamulla.

"Nyt lähdetään täältä
saatana molemmat!"

Isäni karkui ja uhkasi
ajaa auton rekan alle.

Läikennevaloissa äitini
pääsi karkaamaan
ajoneuvosta. Isä ehti
silti vielä lyödä häntä.

”

Äiti käveli pitkän
matkan ilman takkia
teollisuusalueelta aina
juhlapaikalle asti.

Lopulta hän saapui
perille naama veressä.

Tiedän, mitä äiti
ajatteli. Hän ei
olisi halunnut pilata
minun iltaani.

Kaikkien näiden
16 vuosien jälkeen
ymmärrän, että
mennytttä ei voi muuttaa.
En voi pelastaa
äitiäni.

Voin pelastaa vain
itse itseni.

Itui! Tämä viimeinen
kuva on kyllä hirvittävä!

Ja niin aionkin tehdä.

